

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 131/2014
26.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене С.Д., због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката В.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К бр.42/2012 од 05.04.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.4314/2013 од 19.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 26. марта 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене С.Д. – адвоката В.М. као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Неготину К бр.42/2012 од 05.04.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.4314/2013 од 19.09.2013. године, тако што Врховни касациони суд на основу одредбе члана 422. тачка 2. Законика о кривичном поступку,

-према окривљеној С.Д., са личним подацима као у списима,

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

Да је са директним умишљајем и у урачунљивом стању, дана 11.03.2011. године, око 08,30 часова, у Н., у улици ..., у дворишту куће број ..., приликом поступања полицијских службеника ПС Неготин, оштећених А.Ж. и С.С., по налогу службеног задатка број 000417, а по пријави М.Д. из Н., увредом ометала овлашћена службена лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира, на тај начин што је изашла из куће и пришла огради, а након што јој је оштећени полицијски службеник С.С. затражио личну карту, најпре се истом обратила речима: "Ко си ти да ти дам личну карту, ...!", да би потом обојици оштећених рекла: "Хоћете сад да зовем начелника...", а онда је, након што су је оштећени упозорили да престане са вређањем и псовањем, ушла у кућу, а након што је поново изашла наставила је да им упућује увреде, рекавши им при томе: "...", након чега је ушла у кућу, на који начин је код оштећених

изазвала осећај омаловажавања личности, службе коју обављају и ометајући их у вршењу њихове службене дужности, па је то и хтела, а знала је да је њено дело забрањено,

-чиме би извршила кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К бр.42/2012 од 05.04.2013. године, окривљена С.Д. оглашена је кривом због извршења кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које дело јој је на основу одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што је окривљеној утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико у року од две године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да суду на име паушала плати износе од 4.000,00 динара, те да на име трошкова кривичног поступка оштећенима А.Ж. и С.С. исплати укупан износ од 68.625,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.4314/2013 од 19.09.2013. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене С.Д. – адвоката В.М., а пресуда Основног суда у Неготину К бр.42/2012 од 05.04.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене С.Д. – адвокат В.М., на основу члана 485. став 1. тачка 1. у вези са чланом 485. став 2. ЗКП, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП о седници већа обавести браниоца окривљене, те да утврди да је на штету окривљене повређен закон и преиначи побијане пресуде тако што ће према окривљеној С.Д. на основу члана 422. тачка 2. ЗКП одбити оптужбу да је извршила кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1 ЗЈРМ и одлучи да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Након што је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП достављен јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца окривљене, обзиром да веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је основан.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010).

Из списка предмета утврђује се да је пресудом Пр 774/11 Прекршајног суда у Неготину од 27.09.2011. године, окривљена С.Д. оглашена кривом због прекршаја из члана 21. став 1. Закона о личној карти и осуђена на плаћање новчане казне у износу од 3.000,00 динара, те да је ставом II исте пресуде ослобођена кривице да је учинила прекршај из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Окривљена С.Д. је пресудом Основног суда у Неготину К бр.42/2012 од 05.04.2013. године оглашена кривом да је извршила кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које дело јој је изречена условна осуда.

Према стању у списима, догађај описан у ставу II изреке пресуде о прекршају, као и у првостепеној пресуди Основног суда у Неготину К бр.42/2012 од 05.04.2013. године, догодио се истог дана – 11.03.2011. године, у исто време - око 08,30 часова, у истом месту – Н., у улици ..., у дворишту куће број ..., при чему се догађај односи на исту радњу окривљене која је полицијским службеницима А.Ж. и С.С., након што су јој затражили личну карту, упутила речи описане у изреци како првостепене пресуде, тако и у ставу II изреке пресуде о прекршају.

Дакле, чињенични опис прекршаја се односи на исту окривљену, на исти животни догађај који се десио у исто време, на истом месту и истоветним радњама окривљене.

Имајући у виду да је у конкретном случају истоветан чињенични опис прекршаја из члана 12. став 1. ЗЈРМ, у односу на који је донета правноснажна одлука Прекршајног суда у Неготину Пр 774/11 од 27.09.2011. године да се окривљена ослобађа кривице, те кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које је окривљена пресудом Основног суда у Неготину К бр.42/2012 од 05.04.2013. године оглашена кривом, а која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.4314/2013 од 19.09.2013. године, то је у конкретном случају побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона, и то члана 6. став 1. ЗКП који се примењивао у време доношења побијаних пресуда ("Службени гласник РС", бр. 58/2004... 76/10) односно члана 4. став 1. сада важећег ЗКП

("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), а што се основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене.

Одредбом члана 6. став 1. ЗКП, који се примењивао у време доношења побијаних пресуда и одредбом члана 4. став 1. сада важећег ЗКП прописано је да нико не може да буде гоњен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или је за то дело поступак против њега правноснажно обустављен или оптужба правноснажно одбијена.

Правна сигурност у казненом праву, гарантована је и Уставом Републике Србије, који у члану 34. став 4. прописује да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку, а истим забранама подлеже и вођење поступка за друго кажњиво дело.

И одредбом члана 4. Протокола 7. уз Европску Конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописано је да се никоме не може поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе, за дело због ког је већ био правноснажно ослобођен или осуђен.

Имајући у виду цитиране законске и конвенцијске одредбе, те чињеницу да радње окривљене С.Д. описане у ставу II изреке пресуде из прекршајног поступка и радње због којих је побијаним пресудама оглашена кривом представљају чињенично један исти догађај, то је Врховни касациони суд нашао да се у конкретном случају очигледно ради о правноснажно пресуђеној ствари. Стога је усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљене и преиначио побијане пресуде тако што је према окривљеној С.Д. на основу одредбе члана 422. тачка 2. ЗКП одбио оптужбу да је извршила кривично дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.